

BBC

DOCTOR WHO

MĚSTO SMRTI

Douglas Adams & James Goss

Podle původního příběhu Davida Fishera

Z anglického originálu *Doctor Who: City of Death*,
vydaného nakladatelstvím BBC Books
ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irsku
v roce 2015, přeložil Pavel Černovský.
Přebal podle designu Two Associates s použitím ilustrace
Petera Mckinstryho vytvořil Marek Naglmüller.
Redigovala Silvie Draky Šustrová.
Odpovědná redaktorka Hana Zahradníková.
Odborné konzultace Marek Veverka, Darek Pilař
a Doctor Who FanClub ČR.
Jazyková korektura Martin Svoboda.
Sazba a technická redakce Renáta Plíšková.
Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz roku 2016 jako svou 3062. publikaci.
Tisk a vazba Těšínská tiskárna.
Vydání první.

ISBN 978-80-257-1957-2

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387 E-mail: odbyt@kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

ČÁST PRVNÍ

*„V Paříži se emoce zesilují – člověk tam může být šťastnější,
ale také smutnější než kdekoli jinde...
Neexistuje nikdo zoufalejší než Pařížan v exilu.“*

Nancy Mitfordová, Hledání lásky

KAPITOLA PRVNÍ

VŠECHNY CESTY VEDOU DO PAŘÍŽE

Bylo úterý a život se vlekl. Středa, to by bylo něco úplně jiného.

Scarotha, posledního z Jagarothů, čekalo překvapení. Tak zaprvé, neměl ani tušení, že se stane posledním z Jagarothů.

Kdyby se ho někdo na Jagarothy zeptal byť i jen o dvacet sone-dů dřív, pokrčil by Scaroth rameny a odpověděl, že jde o krutou a válečnickou rasu, a jestli se to někomu nelíbí, ať to schválně zkusí o dům dál.

Když se to vezme kolem a kolem, krutost a válka charakterizovala veškerý život ve vesmíru. Ukažte mi rasu filosofů a básníků, řekl by Scaroth, a já vám ukážu předkrm. Bylo by však nespravedlivé tvrdit, že úspěchy nemají Jagarothové na kontě žádné. Sestrojili například nádherné vesmírné koráby, byť ne nutně koráby příliš kvalitní. Ledacos by se dalo vytknout i vesmírné lodi *Sephíroth*, obrovské kouli spočívající na třech pařátech. Ale šla z ní děsivá hrůza a připomínala hmyz, který by člověk nechtěl najít v posteli. Trojnožkové uspořádání ramen navíc znamenalo, že loď dokázala přistát kdekoliv.

Což byla ironie, protože teď zrovna nedokázala odstartovat odnikud. K jakési velmi vážné poruše v pohonné jednotce došlo téměř okamžitě, jakmile přistáli tady na té pustině. Letěli zrovna po stopách racnosského energetického signálu, ale tahle planeta je zlákala vidinou dalšího vítězství. Zas jednoho zářezu navíc.

Život Jagarothů byl zasvěcený zabíjení. Nic jiného po sobě nezanechávali. Žádné dějiny, literaturu ani sochy. Jako druh nikdy neusilovali o nic jiného než vyhladit veškerý život.

Problém ale spočíval v tom, že dosažení téhož cíle se stejně pilně věnovaly i všechny ostatní živočišné druhy. A dařilo se jim to všem tak dobře, že života už ve vesmíru moc nezbývalo. Jagarothové patřili k těm posledním, kdo se dosud drželi, a to ještě jen tak tak. Když Jagarothové vyhrožovali svou hrozivou válečnou flotilou, měli tím na mysli více méně jen loď *Sephiroth*. Přesněji řečeno, pouze ji.

Tím vším se soužil Scaroth, pilot celé válečné flotily Jagarothů, pilot lodi *Sephiroth*. Lodi s parádním zevnějškem, průměrnou – nač to zastírat – pohonnou jednotkou, rýmovaným názvem a s posádkou – proč to nepřipustit – zcela pomateně odhodlanou pokračovat dál.

Odtud se také braly všechny ty hlasy, které do Scarothovy velicí kabiny pronikaly z každého kouta lodi.

„Dvacet sonedů do warpového impulsu,“ začal odpočítávat jeden z členů posádky.

„Impuls ke startu z povrchu planety nastaven na stupeň tři.“ Kdosi dole od techniků asi vážně dychtil z tohohle šutru vypadnout.

„Zamítá se,“ vyštěkl Scaroth. „Stupeň tři je moc.“ Warpový pohon sloužil ke zrychlenému přesunu mezi hvězdami, ne ke startu. Ani kdyby se mělo startovat z mrtvého světa s řídkou atmosférou a slabou gravitací. Koukalo z toho příliš možných

průšvihů. Warpový start z povrchu planety se nikdy nezkoušel. „Stupeň tři je sebevražda.“

Tím naléhající hlasy umlčel. Jak se dalo čekat.

„Předložte návrhy,“ přikázal Scaroth stroze.

Nakonec se na lince ozval zase ten dychtivý hlas od techniků. „Scarotho, musí to být stupeň tři. Prostě musí.“

Typické. Poslední útočiště Jagarothů – absolutní definitivy. Scarothova tvář se zakřivila do cynické grimasy. Přesněji do tak cynické, jaké byl schopen jeho obličej, tvořený shlukem svíjejících se zelených chapadélek soustředěných kolem jediného oka.

Jakožto pilotovi příslušelo rozhodnutí Scarothovi. To on měl stisknout tlačítko. Kdyby tenhle moment vešel do historie, vešel by tam jako jeho chyba. Věděl, že warpový start je hloupé rozhodnutí. Na druhou stranu, z hlediska evoluce učinili Jagarothové pěkně hloupých rozhodnutí už celou řadu.

„Deset sonedů do warpového impulsu,“ pobízel Scarotha odpočet. Zaslechl snad v tom hlase náznak zoufalství?

Scaroth přeběhl zelenými prsty po řídicím terminálu. Kdyby *Sephiroth* fungovala pořádně, zářily by warpové ovladače spoustou kontrolních údajů, které se piloti náročným výcvikem učili odečítat simultánně. Na většině panelů však místo toho blikaly urgentní žádosti o aktualizaci softwaru nebo už prostě dávno zhasly.

Scaroth se musel spolehnout na instinkt a na hlasy zaplňující kabinu. Ale zbytek posádky to podle všeho s radostí nechal na něm.

„Návrhy!“ zopakoval s nadějí, že uslyší něco rozumného.

V odpovědi se zřetelně ozývala značná otrávenost. „Scarotho, máš v rukou osud Jagarothů. Při vyřazených sekundárních motorech musíme použít hlavní warpový pohon. To víš sám. Je to naše jediná naděje. Ty jsi naše jediná naděje.“

Pěkně děkuju, pomyslel si Scaroth a svíjení zelených chapadélek teď už vyjadřovalo jeho cynismus zcela jednoznačně. „A jsem

také jediný, kdo sedí přímo ve warpovém poli!“ Zařvu tady jako první. „Vím dobře, jaké nebezpečí hrozí.“ Tak blízko k žádosti o opětovné uvážení se asi dosud žádný Jagaroth nedopracoval. Jakmile se totiž Jagarothové jednou pro něco rozhodli, už se toho drželi, i kdyby to bylo sebenebezpečnější a sebeabsurdnější.

Scarothovy myšlenkové pochody potvrdil odpočet, který se znovu ozval, tentokrát však o poznání bujařeji. Ať to dopadne, jak chce, teď se konečně bude něco dít. „Tři sonedy... dva... jeden...“ pokračoval hlas, jako by netušil, že dny sonedů jakožto měřících jednotek budou co nevidět vcelku definitivně sečteny.

Scaroth podnikl poslední pokus. „Co se stane, když...?“ To nevyjde? Když kombinace atmosféry, gravitace a warpového impulsu způsobí něco doopravdy nepředvídatelného a strašlivého? Počínaje mnou?

Ale co. K čemu by to vedlo? Hádky s Jagarothy končily obvykle akorát smrtí.

Scaroth stiskl tlačítko.

Sepiroth se na plný výkon majestátně vznesla z povrchu pustiny. Představa, že by tu měli zůstat i jen o chvíličku déle, se protivila celé posádce. Proč otálet na nějaké mrtvé planetě a piplat se s opravováním, když by místo toho mohli někde jinde vyhlazovat další živočišný druh? Situace vypadala příznivě. Drobná fluktuace způsobená únikem paliva se zdála srovnat sama. Kulovitý trup lodi stoupal výš a pařátovité nohy se úhledně složily vespod. Chvilku se loď vznášela na místě a zářila energií, velkolepá a plná očekávání.

Pak se roztráštila.

Scaroth si v samém středu warpového pole uvědomoval docela bezprostředně, že loď se hroutí do sebe, ale zároveň jako by to

zažíval z jakéhosi podivného odstupu. Jistě už věděl jen to, že ho všechno bolí. A pak warpovou kabinu zaplavily hlasy Jagarothů.

Ne že by jim došlo, jak strašně se spletli, když ho donutili stisknout to tlačítko. Jen chtěli, aby s tím teď něco provedl.

„Pomoc, Scaroth! Pomoc!“ žadonili. Jako by ještě šlo něco dělat. „Máš v rukou osud Jagarothů. Musíš nám pomoci! Jsi naše jediná naděje!“

Potom křik najednou utichl a Scaroth si mohl svou agónii na kratičkou chvílku užít v relativním tichu.

Jsem poslední z Jagarothů, blesklo mu hlavou. I když asi ne na dlouho.

Warpové pole se nakonec milosrdně zhroutilo. Fragmenty lodi, slisované nepředstavitelně obrovskými silami, se konečně mohly v ohnivě nádheře rozprsknout široko daleko po povrchu mrtvé planety.

Scaroth zemřel. A pak se stalo něco velmi překvapivého.

To bude stačit, pomyslel si Leonardo.

Jako většina geniálních výtvorů vznikl i tento téměř mimoděk.

V jednu chvíli neexistuje a v další už se v nevelkém ateliéru mačká mezi hromadami papírů a spoustou rozviklaných modelů.

Leonardo se pohodlněji opřel a prohlížel si obraz se štětcem v ruce. Nechával ho ještě viset u hrany stojanu. Zatím ho úplně neodložil. Pečlivě obraz zkoumal. Je to vážně hotové? Neměl by ještě něco dodělat?

Konečně odtrhl oči. Podíval se na svého návštěvníka, který chrápal v koutě s nohama v botách opřenýma o model přehradu vyhotovený pro Machiavelliho. Leonardo si chvílku v duchu pohrával s návštěvníkovým návrhem, který se týkal tváře na portrétu a byl nepochybně dobře míněný.

Ale ne, odbyl to pro sebe Leonardo. Vždyť se k ní stejně ještě vrátí, určitě se k ní ještě vrátí. V tom přeci spočíval jeho problém. Nic nedokázal úplně dokončit. Ale prozatím to bude stačit.

Nechal štětec klesnout. Tvůrčí zápal vystřídal neurčité zklamání. Co teď?

Rozhodl se, že dnes bude pít. Nalil si kalíšek laciného vína a s obavami usrkl. Snad by si mohl zítra koupit lepší víno. Ale asi nekoupí. Klenutým oknem vyhlédl na hvězdy a na město spící pod nimi. Bloudil očima po florentských náměstích. Bůh ví, co na to řeknou na fórech, pomyslel si. Věděl, že veškerá zítřejší šuška se bude točit okolo jeho nejnovějšího díla. Někteří budou tvrdit, že je to zklamání. Jiní budou radit, aby přestal dělit svůj čas mezi malířství a vynalézání. A nepochybně se najde i několik takových, kteří v posledním obraze uvidí triumfální návrat k někdejší velikosti.

Ale co, ať si povídají. On sám byl spokojený. Více méně.

Návštěvník se ve spánku zavrtil a Leonardo se znovu zadíval na tvář na portrétu.

Ne. Nechám ji být. Pro teď.

Houpal se na židli, snažil se, nakolik to bylo v lidských možnostech, aby si vychutnal víno, a vpíjel se očima do obrazu. Měl s ní těžkou dřinu. A i když z toho nebyl na vrcholu blaha, ona za tu dřinu rozhodně stála.

Díkybohu, že to nebude muset podstupovat znovu.

William Shakespeare podváděl při kroketu. Jeho návštěvník se zamračil, a když se bard nedíval, lehce popostrčil svůj míček blíž k brance. Zvedl oči. Ať se propadne, jestli William neudělal totéž. Oba se na sebe zdvořile usmáli.

„To neznáte mecenáše!“ zvolal Shakespeare, aby změnil téma.

Návštěvník přikývl a solidárně se uchechl.

„Tak například ten včera se vůbec nedal odbýt,“ pokračoval bard. „Vyzkoušel jsem na něm svůj poslední nápad. Tak obvykle každého kvapem na několik týdnů odeženu, ale tenhle sliboval, že se vrátí o víkendu. Že prý chce slyšet víc.“ Natočil pátku, vyslal vesele hopkající míček přes trávník a umně se přitom vyhnul návštěvníkově šále, která z nějakého nevysvětlitelného důvodu ležela míčku přímo v cestě. Míček proletěl brankou a udeřil do kolíku. Shakespeare se samolibě zakřenil.

„Skvěle,“ zatleskal mu host neupřímně.

„Velmi chválil jednu pasáž, která se mi také zdá dobrá.“ Shakespeare chvilku vyčkával. Jednak kvůli dramatické pauze a jednak aby nezmeškal, až návštěvník pokazí ránu. „Už vím,“ oznámil s nacvičenou spontaneitou, která vysvětlovala, proč herectví pověsil na hřebík. „*Mne byste mohli strčit do ořechové skořápky a připadal bych si jako král nekonečna. Jen kdybych neměl zlé sny.*‘ Ano, to je ono. Že prý ho to oslovuje a nemůže se dočkat, až zjistí, jak to dopadne. Pche! To by mě moc zajímalo, jaké zlé sny má v noci on? Nejspíš nic extra. Ale to mě mrzí,“ dodal, když návštěvník naprosto zpackal ránu.

Všechny další myšlenky na mecenášovy zlé sny Shakespeare zaplašil a soustředil se už jen na vítězství v utkání.

Říkalo se, že nacisti milovali umění asi stejně jako humor. Jakmile však vtrhli do Paříže, začali si překvapivě zdobit luxusní hotelové apartmány veškerými uměleckými artefakty, které jim přišly pod ruku. A když pak z Paříže zase prchali, ze všeho nejdřív s sebou odváželi nakradené umění. A ze všeho nakonec zapoměli srovnat hotelové účty.

Tenhle vlak nakládal Wehrmacht v noci. Patřil k posledním, které z Paříže stihly vyjet. Pomalu se kodrcal severovýchodním předměstím, železné vagony bez oken se pekly v letním horku.